

Man blir en *man i verken* och i staten,
 Får lön, som räcker nätt och jemt till maten.
 Man kan ej naken gå för vind och väder,
 Hos skräddarn får man årskredit på kläder.
 Man gör visiter, blir bekant i husen,
 Får fästmö, se'n man varit kär i tusen.

Man gifter sig, och tror sig nu vid målet
 Af all lycksalighet. Då börjas skrälet
 Af barnpig-sånger, skramlor och trumpeter;
 Och svårfar gör konkurs, fast rik han heter.
 Qvartalet räcker ej, man måste låna,
 Och skägg och polisonger börja gråna.

Nu har man in i ålderdomen dragit.
 Alltjemt har hoppet ljugit och bedragit;
 Och skulle bättre inkomster nu dugga,
 Så har man inga tänder till att tugga.
 Till barndomsverlden man sin blick nu vänder,
 Då man ej hade skägg, men bättre tänder.

Ej hjälper punsch och toddy mot podager
 Och ej mot gikten, hur »*stor dos man tager*».
 Man klår sig bakom örat och funderar,
 Hvarföre lifvet oss så grymt handterar.
 Och summan blir af allt hvad vi erfarit,
 Att det har »*möda och arbele varit*».

Vi dö. Och fafängt vore det att klaga,
 Att ingen frågar först, om vi behaga
 Att dö. Nej! då vi minst det ana,
 Vi visas ut från lifvets vädjobana
 Och slutet blir, att ingen kan förklara,
 Hvarfrån vi kommit, eller hvart vi fara.

